

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2541

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 283, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ บ. เพื่อให้ค่าประเวณีจะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไป คำประเวณีมาแต่ต้น แต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหาร ของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่บ. เพื่อให้ ค่าประเวณี ก็เป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อ สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง และมาตรา 318 วรรคสาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน เป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปีจำคุก 10 ปี ฐาน พรากรู้ว่าอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อหากำไรและเพื่ออนาจารจำคุก 8 ปี รวมจำคุก 18 ปี จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยว่าการกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มี นางสาวคำหล้า กลิ่นสุคนธ์ ผู้เสียหายเบิกความเป็นพยานว่าจำเลยชักชวนให้ไปทำงานเป็น เด็กเสิร์ฟในร้านอาหารของน้องสาวจำเลยที่จังหวัดราชบุรี มีรายได้ดี และยังมีเงินพิเศษหรือค่าทิป อีกด้วย เมื่อผู้เสียหายไปด้วย จำเลยได้พาไปบ้านน้องสาวจำเลย ซึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพเป็น ร้านอาหาร หลังจากนั้นจำเลยกับน้องสาวจำเลยพาไปบ้านนายบุญยงค์ซึ่งมีผู้หญิงอยู่ในบ้าน ประมาณ 10 คน ต่อมาดี 4 ถึง 5 วัน นายบุญยงค์ให้ผู้เสียหายไปคำประเวณีโดยบอกว่าจำเลยได้พา ผู้เสียหายมาขายให้แก่บุญยงค์แล้ว ผู้เสียหายไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวนายบุญยงค์ หลังจากนั้นมีคนขับรถมารับส่งไปรับแขกทุกวัน โดยแขกจะให้เงินไว้กับนายบุญยงค์ และโจทก์มี นางดวงดาว แสงนุมน ผู้เสียหายเบิกความสนับสนุน ร้อยตำรวจเอกสุพจน์ มีฉาเบิกความเป็น พยานโจทก์ว่า ชั้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย ป.จ.2 จำเลยเบิกความ ว่า ผู้เสียหายขอให้ทำงานให้ทำที่จังหวัดราชบุรี จำเลยจึงพาไปที่บ้านนางยุภาและเบิกความตอบ โจทก์ถามค้านว่า ให้การชั้นสอบสวนโดยไม่สมัครใจส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวใน เอกสารหมาย ป.จ.2 นั้นถูกต้อง เห็นว่า จำเลยเบิกความรับว่าเป็นผู้พาผู้เสียหายไปจังหวัดราชบุรี จึงเจือสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์ จำเลยเองก็รับว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ถูกต้อง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกสุพจน์พยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่มี สาเหตุกับจำเลยมาก่อน น่าเชื่อว่าจดบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนเอกสารหมาย ป.จ.2 ไปตามที่ จำเลยให้การ ซึ่งบันทึกคำให้การดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ พยานโจทก์

จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้ชักชวนผู้เสียหายไปโดยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาวจำเลยแล้วพาไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อค่าประเวณี ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยและจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะล่อลวงผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อค่าประเวณี จะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไปค่าประเวณีมาแต่ต้นแต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อค่าประเวณีก็เป็นสิ่งที่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน คุณบัยยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2541พนักงานอัยการ จังหวัด สุโขทัยโจทก์นาง กล อบ แก้ว วิสัย หรือ เกตุเถื่อนจำเลย ป.อ. ม. 283, ม. 318การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ บ. เพื่อให้ค่าประเวณีจะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไปค่าประเวณีมาแต่ต้น แต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่บ. เพื่อให้ค่าประเวณี ก็เป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง และมาตรา 318 วรรคสามโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสามจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปีจำคุก 10 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อหากำไรและเพื่ออนาจารจำคุก 8 ปี รวมจำคุก 18 ปีจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนางสาวคำหล้า กลิ่นสุคนธ์ ผู้เสียหายเบิกความเป็นพยานว่าจำเลยชักชวนให้ไปทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านอาหารของน้องสาวจำเลยที่จังหวัดราชบุรี มีรายได้ดี และยังมีเงินพิเศษหรือค่าทิปอีกด้วย เมื่อผู้เสียหายไปด้วย จำเลยได้พาไปบ้านน้องสาวจำเลย ซึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นร้านอาหาร หลังจากนั้นจำเลยกับน้องสาวจำเลยพาไปบ้านนายบุญยงค์ซึ่งมีผู้หญิงอยู่ในบ้านประมาณ 10 คน ต่อมาตี 4 ถึง 5 วัน นายบุญยงค์ให้ผู้เสียหายไปค่าประเวณีโดยบอกว่าจำเลยได้พาผู้เสียหายมาขายให้แก่นายบุญยงค์แล้ว ผู้เสียหายไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวนายบุญยงค์ หลังจากนั้นมีคนขับรถมารับส่งไปรับแขกทุกวัน โดยแขกจะให้เงินไว้กับนายบุญยงค์ และโจทก์มีนางดวงดาว แสงนุ่มน้ำผู้เสียหายเบิกความสนับสนุน ร้อยตำรวจเอกสุพจน์ มัจฉาเบิกความเป็นพยานโจทก์ว่า ขึ้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย ป.จ.2 จำเลยเบิกความว่า ผู้เสียหายขอให้ทำงานให้ทำที่จังหวัดราชบุรี จำเลยจึงพาไปที่บ้านนางยุภาและเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า ให้การขึ้นสอบสวนโดยไม่มีศรัทธาใจส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวในเอกสารหมาย ป.จ.2 นั้นถูกต้อง เห็นว่า จำเลยเบิกความรับว่าเป็นผู้พาผู้เสียหายไปจังหวัดราชบุรี จึงเชื่อมกับคำเบิกความของพยานโจทก์

จำเลยเองก็รับว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวถูกต้อง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกสุพจน์ พยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่มีสาเหตุกับจำเลยมาก่อน น่าเชื่อว่า จดบันทึกคำให้การขึ้นสอบสวนเอกสารหมาย ป.จ.2 ไปตามที่จำเลยให้การ ซึ่งบันทึกคำให้การดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ พยานโจทก์จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้ชักชวนผู้เสียหายไปโดยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาว จำเลยแล้วพาไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อค่าประเวณี ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย และจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะล่อลวงผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อให้ค่าประเวณี จะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไปค่าประเวณีมาแต่ต้นแต่ไปกับจำเลย เพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหารของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อให้ค่าประเวณีก็เป็นสิ่งที่เห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาจำเลย ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน(สถิตย์ ไพเราะ-ม.ล.เฉลิมชัย เกษมสันต์-จุมพล ณ สงขลา)แหล่งที่มา สำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุสภาพสังคมปัจจุบันมักจะปรากฏเป็นข่าวอยู่บ่อยครั้งว่า มีการล่อลวงและบังคับเด็กและเยาวชนทั้งชายและหญิงไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นซึ่งบางครั้งก็เป็นการล่อลวงไปเพื่อการค้าประเวณีในสถานการณ์ค้าประเวณี แม้พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 จะเอาโทษกับผู้จัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ (มาตรา 8 แต่ก็ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ทั้งไม่เปิดโอกาสให้ผู้กระทำการค้าประเวณีซึ่งส่วนมากเป็นผู้ด้อยสติปัญญาและการศึกษามีโอกาสได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ อบรมฟื้นฟูจิตใจบำบัดรักษาโรค ฝึกอบรมและพัฒนาอาชีพ และในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณีและเพื่อคุ้มครองบุคคลโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงหรือชักพาไปเพื่อการค้าประเวณีจึงมีการยกเลิก พระราชบัญญัติ ฉบับนี้(ดูหมายเหตุท้าย พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539) มีการประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 บังคับแทน ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2539 ต่อมามีการออก พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2540 ยกเลิกความในมาตรา 282 และมาตรา 283 และให้ใช้ความในมาตราดังกล่าวที่ออกใหม่ และเพิ่มมาตรา 283 ทวิ ขึ้นอีกหนึ่งมาตราสรุปสาระสำคัญได้ว่าเป็นการเพิ่มความคุ้มครองจากเดิม เฉพาะหญิง เป็น "ชายหรือหญิง" และเรียกเป็นคำรวมว่า "บุคคล" กับ "เด็ก" โดยมีการแก้ไขกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวให้มีถ้อยคำสอดคล้องกัน คำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้นี้ จำเลยหลอกลวงว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานร้านอาหาร โดยมีเจตนาล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น จึงยังเป็นบรรทัดฐานสำหรับกฎหมายแก้ไขใหม่ได้ เพราะมาตรา 283 ใหม่ยังถือเป็นความผิดตามเดิม คงมีมาตรา 283 ทวิ ที่กำหนดให้ความผิดบางลักษณะเป็นความผิดอันยอมความได้ ดังที่แก้ไขเพิ่มเติมว่า มาตรา 283 ทวิ ผู้ใดพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรกหรือวรรค

สองต้องระวางโทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสองแล้วแต่กรณี ความผิดตามวรรคแรก และวรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้ นอกจากนี้ยังมีการแก้ไขถ้อยคำในมาตรา 284 จากเดิมคำว่าหญิง เป็น "ผู้อื่น" ในวรรคแรก และ "บุคคล" ในวรรคสอง เพื่อให้ครอบคลุมการกระทำผิดแก่ชายหรือหญิง กฎหมายวัฏจักรคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทกลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐาน เป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปีจำคุก 10 ปี ฐาน พรากรผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อหากำไรและเพื่ออนาจารจำคุก 8 ปี รวมจำคุก 18 ปี จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาชั้นจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มี นางสาวคำหล้า กลิ่นสุคนธ์ ผู้เสียหายเบิกความเป็นพยานว่าจำเลยชักชวนให้ไปทำงานเป็น เด็กเสิร์ฟในร้านอาหารของน้องสาวจำเลยที่จังหวัดราชบุรี มีรายได้ดี และยังมีเงินพิเศษหรือค่าทิป อีกด้วย เมื่อผู้เสียหายไปด้วย จำเลยได้พาไปบ้านน้องสาวจำเลย ซึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพเป็น ร้านอาหาร หลังจากนั้นจำเลยกับน้องสาวจำเลยพาไปบ้านนายบุญยงค์ซึ่งมีผู้หญิงอยู่ในบ้าน ประมาณ 10 คน ต่อมาดี 4 ถึง 5 วัน นายบุญยงค์ให้ผู้เสียหายไปค้าประเวณีโดยบอกว่าจำเลยได้พา ผู้เสียหายมาขายให้แก่ นายบุญยงค์แล้ว ผู้เสียหายไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวนายบุญยงค์ หลังจากนั้นมีคนขับรถมารับส่งไปรับแขกทุกวัน โดยแขกจะให้เงินไว้กับนายบุญยงค์ และโจทก์มี นางดวงดาว แสงนุ่นน้ำผู้เสียหายเบิกความสนับสนุน ร้อยตำรวจเอกสุพจน์ มัจฉาเบิกความเป็น พยานโจทก์ว่า ชั้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึกคำให้การเอกสารหมาย ป.จ.2 จำเลยเบิกความ ว่า ผู้เสียหายขอให้ทำงานให้ทำที่จังหวัดราชบุรี จำเลยจึงพาไปที่บ้านนางยุภาและเบิกความตอบ โจทก์ถามค้านว่า ให้การชั้นสอบสวนโดยไม่สมัครใจส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวใน เอกสารหมาย ป.จ.2 นั้นถูกต้อง เห็นว่า จำเลยเบิกความรับว่าเป็นผู้พาผู้เสียหายไปจังหวัดราชบุรี จึงจ้องสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์ จำเลยเองก็รับว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัว ถูกต้อง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกสุพจน์พยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่มี สาเหตุกับจำเลยมาก่อน น่าเชื่อว่าจดบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนเอกสารหมาย ป.จ.2 ไปตามที่ จำเลยให้การ ซึ่งบันทึกคำให้การดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ พยานโจทก์ จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยได้ชักชวนผู้เสียหายไปโดยหลอกลวงว่าจะพาไป ทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาวจำเลยแล้วพาไปขายให้แก่ นายบุญยงค์เพื่อค้าประเวณี ส่วนที่ จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยและจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะล่อลวงผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่ จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ นาย บุญยงค์เพื่อให้ค้าประเวณี จะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไป ค้าประเวณีมาแต่ต้นแต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหารของ น้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่ นายบุญยงค์ เพื่อให้ค้าประเวณีก็เป็นที่น่าเห็นว่าจำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อ สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่าง ทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน อุทธรณ์ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 210/2541 พนักงานอัยการ จังหวัด สุโขทัย โจทก์นาง กล อบ แก้ว วิลัย หรือ
เกตุเถื่อนจำเลย ป.อ. ม. 283, ม. 318 การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพาผู้เสียหายไปทำงาน
ในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่ บ. เพื่อให้ค่าประเวณีจะนับว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้
เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไปค่าประเวณีมาแต่ต้น แต่ไปกับจำเลยเพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพา
ไปทำงานที่ร้านขายอาหารของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายแล้วพา
ผู้เสียหายไปขายให้แก่บ. เพื่อให้ค่าประเวณี ก็เป็นที่เห็นได้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไป
เพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึง
มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง และมาตรา 318 วรรคสาม โจทก์ฟ้อง
และแก้ไขคำฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 วรรคสอง, 318
วรรคสาม จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 283 วรรคสอง, 318 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้
เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นธุระจัดหาล่อไปหรือชักพาไป
เพื่อการอนาจารซึ่งหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปีจำคุก 10 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยัง
ไม่เกินสิบแปดปีเพื่อหากำไรและเพื่ออนาจารจำคุก 8 ปี รวมจำคุก 18 ปี จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์
ภาค 2 พิกษายื่นจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา
จำเลยว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนางสาวคำหล้า กลิ่นสุคนธ์ ผู้เสียหายเบิกความ
เป็นพยานว่าจำเลยชักชวนให้ไปทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านอาหารของน้องสาวจำเลยที่จังหวัด
ราชบุรี มีรายได้ดี และยังมีเงินพิเศษหรือค่าทิปอีกด้วย เมื่อผู้เสียหายไปด้วย จำเลยได้พาไปบ้าน
น้องสาวจำเลย ซึ่งไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นร้านอาหาร หลังจากนั้นจำเลยกับน้องสาวจำเลยพาไป
บ้านนายบุญยงค์ซึ่งมีผู้หญิงอยู่ในบ้านประมาณ 10 คน ต่อมาดี 4 ถึง 5 วัน นายบุญยงค์ให้
ผู้เสียหายไปค่าประเวณีโดยบอกว่าจำเลยได้พาผู้เสียหายมาขายให้แก่บุญยงค์แล้ว ผู้เสียหาย
ไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวนายบุญยงค์ หลังจากนั้นมีคนขับรถมารับส่งไปรับแขกทุกวัน โดยแขกจะ
ให้เงินไว้กับนายบุญยงค์ และโจทก์มีนางดวงดาว แสงนุ่นนำผู้เสียหายเบิกความสนับสนุน
ร้อยตำรวจเอกสุพจน์ มัจฉาเบิกความเป็นพยานโจทก์ว่า ชั้นสอบสวนจำเลยให้การตามบันทึก
คำให้การเอกสารหมาย ป.จ.2 จำเลยเบิกความว่า ผู้เสียหายขอให้ทำงานให้ทำที่จังหวัดราชบุรี
จำเลยจึงพาไปที่บ้านนางยุภาและเบิกความตอบโจทก์ถามค้านว่า ให้การชั้นสอบสวนโดยไม่
สมัครใจส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวในเอกสารหมาย ป.จ.2 นั้นถูกต้อง เห็นว่า จำเลย
เบิกความรับว่าเป็นผู้พาผู้เสียหายไปจังหวัดราชบุรี จึงเจือสมกับคำเบิกความของพยานโจทก์
จำเลยเองก็รับว่ารายละเอียดเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวถูกต้อง ประกอบกับร้อยตำรวจเอกสุพจน์
พยานโจทก์เป็นเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามหน้าที่ ไม่มีสาเหตุกับจำเลยมาก่อน น่าเชื่อว่า
จดบันทึกคำให้การชั้นสอบสวนเอกสารหมาย ป.จ.2 ไปตามที่จำเลยให้การ ซึ่งบันทึกคำให้การ
ดังกล่าวก็สอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ พยานโจทก์จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ข้อเท็จจริง
ฟังได้ว่า จำเลยได้ชักชวนผู้เสียหายไปโดยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านอาหารของน้องสาว
จำเลยแล้วพาไปขายให้แก่บุญยงค์เพื่อค่าประเวณี ส่วนที่จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายเต็มใจไปด้วย
และจำเลยไม่ได้มีเจตนาจะล่อลวงผู้เสียหายนั้น เห็นว่า การที่จำเลยหลอกลวงผู้เสียหายว่าจะพา
ผู้เสียหายไปทำงานในร้านอาหารแต่กลับพาไปขายให้แก่บุญยงค์เพื่อให้ค่าประเวณี จะนับว่า
ผู้เสียหายเต็มใจไปด้วยไม่ได้ เพราะผู้เสียหายไม่ได้เต็มใจไปค่าประเวณีมาแต่ต้นแต่ไปกับจำเลย
เพราะจำเลยหลอกลวงว่าจะพาไปทำงานที่ร้านขายอาหารของน้องสาวจำเลยและการที่จำเลย

หลอกลวงผู้เสียหายแล้วพาผู้เสียหายไปขายให้แก่นายบุญยงค์เพื่อให้ค่าประเวณีก็เป็นที่เห็นได้ว่า
จำเลยมีเจตนาที่จะล่อผู้เสียหายไปเพื่อการอนาจารและเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น โดยใช้อุบาย
หลอกลวงผู้เสียหาย จำเลยจึงต้องมีความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยฎีกาจำเลย
ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

สถิตย์ ไพเราะ · ม.ล.เฉลิมชัย เกษมสันต์ · จุมพล ณ สงขลา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/210/2541>